

שיכיר את קרבת אלהים אליו בפנימיותו \ הרב קוק

הפצלת פתיחה – מכתב מוּאָכְרֵת¹ (קראי את המכתב, פנה את מסכימה ופנה לא? כתפי תשובה)

שיכיר את קרבת אלהים אליו בפנימיותו

עבודה רוחנית גדולה היא לאדם, שיפתח כ"כ (כפ כק) את עצמו עד שיכיר את קרבת אלהים אליו בפנימיותו. כל סדרי החיים הם מתישרים, כשנטיה זו הכוללת היא מתעוררת יפה. לשם צורך זה אין הפרש באיזה אופן יבאו לידו ההרגשות עד קרבת אלהים, אם יבאו בדרך שכל והכרה הגיונית או בדרך הרגשה פנימית, ובלבד שיכיר בתוכיותו את עצמה ואמתתה. המצות כולן והתפילות, הן המכשירים היותר טובים להרחיב את הנטיה של קרבת אלהים, ולהרחיב את צעדיה במעמקי הנפש. על כן גדול ורם הוא מאד ערך כל תפילה בכונה, כל ברכה ותהילה, כל מצוה וכל מנהג טוב, שהם הם הנם האמצעיים ליסוד את הרגשת קרבת אלהים בלבו של אדם בדרך יסוד מוסד.

אמללים הם האנשים אשר לא ידעו את ד', אשר לא יתפללו ולא יעשו את המצות עם כל קהל עדת ישראל ... באשר אינם ממלאים את חובתם לנפשם, נשארים הם ע"י זה אומללים יבשים מכל טל טוהר, ואף אם ירטיבו מעשים טובים למלאות את צמאון המוסר הטבעי שבתכונתם, לא יוכל צורך זה להספיק את החסד מצד הצורך של תביעת קרבת אלהים, שאיננה מתמלאת כי אם במעשים אלהיים מיוחדים לשם ד', בשיחת קודש ומעשה מצוה ופקודי ד'. מתוך החמלה שעלינו לחמול על כללות האדם, וביחוד על בנינו והקרובים לנו בגזע ורוח, הננו מתעוררים לישר לפנייהם את הדרך הישרה של קרבת אלהים, שהיא נקנית ע"י התורה, בתלמודה וקיומה. וכל מה שתעלה בידנו יותר מטרה נעלה זו, כל מה שיתרבו המעשים הטובים והטהורים המביאים בטבעם להשרשת קרבת אלהים בכח החיים, כן יגדל האושר בעולם.

(הרב קוק, שמונה קבצים, א כ)

פסקה 1 צעודה רוחנית גדולה לאדם... הרגשת קרבת אלוקים בלבו של אדם בדרך יסוד מוסד.

פנה לכאורה, חולק הרב קוק על נצה וצל זלדה? (הט מצאו התנלות במטבח ובמכואת – הוא מחפש אותה דווקא במצעים ובמקומות הקדושים)

מה דעתך על הדרכתו של הרב קוק: "אין הפרש באיזה אופן יבאו לידו ההרגשות עד קרבת א-לקים... בדרך שכל והכרה הגיונית או בדרך הרגשה פנימית, ובלבד שיכיר בתוכיותו את עצמה ואמתתה... ערך כל תפילה בכונה... כל מצוה... האמצעיים ליסוד את הרגשת קרבת אלהים בלבו של אדם בדרך יסוד מוסד."

לפי ניסוח זה, האם המטרה של הרב קוק היא הדברים שקרו לנצה ולזלדה?

פסקה 2

"אומללים הם האנשים..." על מי הוא מדבר? מדוע הם אומללים? ומה אנתנו?

כיצד מניסי אנשים אלו לזכות לאושר? למלאות את צמאון המוסר הטבעי

כיצד צריק להדריק אותם לאושר? הדרך הישרה של קרבת אלוקים...

מה האושר הצולמי שבוא מתוך כק? להשרשת קרבת אלהים בכח החיים

סיכום הרב קוק:

תפילה = פניה אל ד', לשאול לחילוי רצון ד' בעולם
מצווה = עשיית רצון ד' לפעול ברצון ד' בעולם
אימון = הכרות עם חכמת ד' לדעת ולהבין את רצון ד' בעולם

מכתב מבוקרת

הס"ד

האמונה מתחילה באדם - ביי!

אמונה שטמונה בפנימי, היא - הנשמה.

אמונה שיש כוחות, ובעקר - כוחות יצירה.

כוחות יצירה בין אדם לעצמו, היכולת לחקור פנימה ולגלות עולמות, רצונות, וחלומות, ויכולות ועוצמות.

יצירה בין אדם לבוראו, לרצות לתקשר עם האין-סופי, לנסות להכיל את הבלתי מוכל, לצאת, להבין את המובטחות, ושהכל הוא, והכל ממנו.

אלי, אל עצמי אני צריכה להגיע.

אבל לבד אין לי מספיק כלי. והשביח לה, אני צריכה אתכם בתור נקודת לינוק, תאמינו שיש לאן להגיע, ושההליכה לשם הכרחית, משמעותית וכדאית.

אני צריכה להקשיב לקולות שלי - בדרכי.

במיילי שלי, דרך דרכי הקיבולת המודרית שלי, דרך חשיבה חיונית. הרבה אהבה ושמחה, לנסות ולגעת בנפש, בנשמה.

אני צריכה שתאמינו שיש בי משהו טוב, או רצונות טובים, או שאיפות. שתתיחסו ליגדה שקיימת בתוכי, לאדם שקיים בתוכי, שאתו אני צריכה לתקשר, לשאול אותו איך הוא מרגיש ביחס לעצמו, ומה חשוב לו, או מה הוא רוצה, רוצה באמת (ולא מה שמחוצץ). עלי לזכור ולהבין שיש לי פנים וחוצץ. המיילי כפשוטן.

לחוש מכל כיוון שיש אלווקים!

בחיי, חייבים ללמוד, לשוחח על כך, יש מספר שעות בסבוע, שיכולות להוות תרכיב, שיכולות להגדיל נשמה, להרבה רגעים קשים.

אלו באו נדבר עלינו - חייבים לקיים שיחה עליו!

שהוא יהיה קיים!

ולא רק גילויים שלו, או ההסברים עליו, או על תופעות שבאות ממנו, אלא הוא.

אתם מטיבים כל הזמן: להתפלל, ללמוד תורה, לקיים מצוות, להתלבש צנוע, לשמור שבת וכשרות. המון פעולות, המון ציסוק חיצוני! מסקיעים את כל המאמץ בצטיפה, באריזה. והצקרה, הפנימיות, השאבה העליון, נעלם מוסתר וכך לא קיים צבורי.

יותר מדי מיצנים שלו בצולט, שלא מדברים אתו כנראה - אולי גם לא חושבים עליו, מציינים אותו בצורה דהויה, והפכו לשחורה:

ובתוכי צועק וצעק מישהו, את גם בלי מליט, שנה לא הוא! זה אתם!

"ומושג האלוקות הולך ונחשק" אך לא האלקות עצמה.

מי שלא מדברים אליו ממש, גם אתי לא יכולים.

הם באים אלי כנראה ממקום של ניתוק, של ניתוף וחיבור שנוי, של בריחה ופחד.

ואני נאטמת אליו ואלי, וסונאת את כולט, ומפילה אחריות על המסגרת הקולקטיבית, והאויבה המחוצנת... אבל גם לו בריחה.

והלב שלי מרעיש שוב, פאוע וכאוע, ונבאד ומפחד, ולא מאמין, וסונא,

אבל גם לא רוצה באלה וצומד, כצת קצת לבד...

